

Атака съ музика! Кой отъ нашитѣ врагове може да ни посочи единъ моментъ отъ войната, гдето той е направилъ подобенъ подвигъ? Да пѣемъ и да умираме—това правихме само ние, българитѣ! . . . Най-храбитѣ ни противници—сърбитѣ, наричаха това „приказно“, нѣщо, което тѣ само изъ старитѣ си народни приказки сж чували.

„Е, па юнаци сте“, казваше капитанъ Мишичъ на насъбралитѣ се около му офицери.

„Вие пѣте и умираете, а така никой не умира!“ . . .

Велика славянска майко! Защо остави своитѣ чада да пилѣятъ буйни сили по браннитѣ поля?!

Сждено бѣше на нашата армия да премѣри силитѣ си съ най-добритѣ сръбски войски. Здрави, снажни, хубави хора пълнѣха окопитѣ съ замръзнали усмивки.

Ние влѣзохме вече въ тѣхната територия и това ги караше да се биятъ като тигри. Педя по педя отстъпваха тѣ своята земя, като я оросяваха съ обилна кръвъ. Никого сръбскиятъ народъ не е изпитвалъ тѣй силно послѣдствията отъ една измѣна. Проклятията на едно цѣло племе се изсипаха върху тѣзи нещастници и отмѣщението бѣше стихийно. Подобно на единъ гигантски чукъ се стовариха българскитѣ полкове и съ единъ ударъ разнебитиха цѣлата сръбска армия, която дотогава задаваше толкова много страхъ на Австро-Унгария.

Всичко това се дължеше на правотата на нашитѣ искания и на ония качества на нашия войникъ, които съставляватъ короната на народната ни сила. Орли бѣха тѣ изъ непристъпнитѣ страховити чуки, лъвове разярени—въ кръвопролитнитѣ боеве, и нѣжни, състрадателни, когато почиваха всрѣдъ изплашеното мѣстно население. Ние никого не минаваме онази тънка граница, задъ която стои високомѣрното отрицание на всичко, що не е наше. Безбройни сж примѣритѣ въ тази война, когато нашитѣ войници проявяваха чувства на най-възвишено чловѣколюбие и състрадание. Каква грижа полагаха тѣ за женитѣ и за децата на победения неприятель!*)

Така почна най-последната кървава балканска епопея, която ще заеме най-важния дѣлъ въ историята на българитѣ.

Вжзелтътъ Страцинъ

Съ бързината на мълния се развиваха бойнитѣ действия по широкия обективъ Куманово—Враня. III п. Балканска ди-

*) Единъ обозенъ коларъ отъ 46. п. полкъ бѣше прибралъ въ своята кола едно 5-годишно момченце и какви грижи бѣше положилъ той за него. Въ колата си бѣше му направилъ мѣсто да спи. Намѣрилъ му бѣше чисти дрехи и самъ гладуваше, за да бжде то нахранено. Цѣли 2 месеца той запази това загубено дете, докато единъ день намѣри неговитѣ родители въ Призренъ.